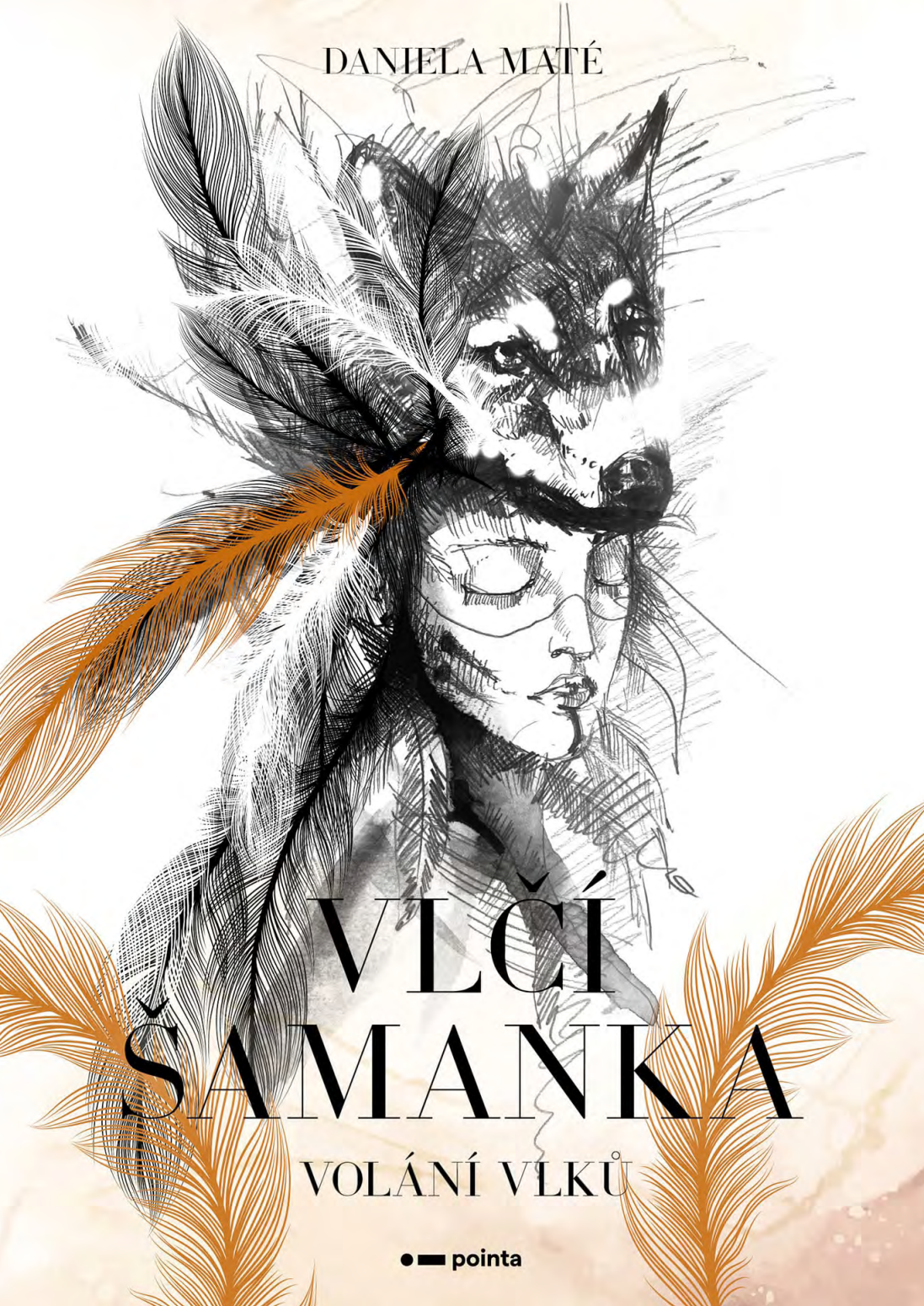

The illustration is a detailed black and white sketch of a woman's face, which is partially obscured by a wolf mask. The mask covers the upper half of her face, including her eyes and nose, and is adorned with several large, dark feathers. The woman's face is shown in profile, looking downwards, with her eyes closed. She has a serene expression. The background is a light, textured wash of orange and yellow. The title 'VLČÍ ŠAMANKA' is written in large, bold, black capital letters across the middle of the image. Below it, 'VOLÁNÍ VLKŮ' is written in a smaller, black capital font. At the bottom, there is a small logo consisting of a black circle and a black square, followed by the word 'pointa' in a lowercase, sans-serif font.

DANIELA MATÉ

VLČÍ ŠAMANKA

VOLÁNÍ VLKŮ

Vlčí šamanka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Daniela Maté

Vlčí šamanka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

VLČÍ
ŠAMANKA
VOLÁNÍ VLKŮ

DANIELA MATÉ

VLČÍ ŠAMANKA
VOLÁNÍ VLKŮ

Copyright © Daniela Maté, 2025

Design © Zuzana Bürger, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-651-7

ISBN e-knihy 978-80-7691-782-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-783-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-778-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

VLČÍ
ŠAMANKA
VOLÁNÍ VLKŮ

Věnováno mé milované babičce

Tenká vrstva asfaltu neodolala nepřiměřené jízdě, nezpevněný okraj silnice se utrhł a naše auto se převrátilo. „Jsem na zemi, ale žiju,“ prolétlo mi hlavou, když jsem pod sebou ucítila chladnou a tvrdou zem.

A pak najednou všechno pohřbila tma.

Mé tělo leželo tváří k zemi, trup jsem měla zaklíněný mezi sedačkou řidiče a spolujezdce. Kovový rám čelního skla byl jen pár centimetrů od mé hlavy a má levá ruka byla uvězněna pod ním. Kov drtil mé prsty a jeden zcela oddělil. Byla jsem mrtvá. Mé tělo leželo pod poničeným vozem bez známek života a já si ho se zájmem prohlížela. Nebylo to nijak děsivé. Jen tam tak leželo uprostřed nočního ticha. Nevnímala jsem zvuky z okolí, ani paniku těch, kterým se při autonehodě nic nestalo. Nebylo to důležité. Teď už na ničem nezáleželo. Mé tělo, tak jak tu teď bezvládně leželo, nemělo žádnou hodnotu. Nezáleželo na něm. Nebyl důvod truchlit. Naposledy jsem ten obraz před sebou přelétla klidným zrakem a rozhodla se odejít. Nebylo už na co čekat. Nebyl důvod tu zůstat.

Odcházela jsem a nechávala ten obraz zkázy za sebou. Nevěděla jsem ani, kam jdu, jen jsem se už nechtěla vracet k místu nehody. Došla jsem dostatečně daleko, abych nebyla v dosahu dopadajícího světla z reflektorů a vstoupila do tmavého lesa. Pocit strachu, který by mě jindy zcela ochromil, byl najednou pryč. Cítila jsem se lehce a vzpomínka na mé mrtvé tělo mě ani trochu netrápila. Byl to zvláštní a zároveň velmi příjemný stav. Všude byl neskutečný klid!

V lese cosi problesklo zářivým bílým světlem. Moje zvědavost mě začala okamžitě k tomu místu přitahovat. Vydala jsem se tím směrem

a pod mohutným dubem s velkolepou korunou jsem spatřila vysokou mužskou postavu. Muž-zjevení vypadal, jako by jím procházelo zářivé bílé světlo. Byl ohromující. Vyzařoval z něj klid a jistota. Od prvního okamžiku jsem věděla, že s ním jsem v bezpečí.

„Musíš se vrátit. Tvůj čas ještě nepřišel,“ sdělil mi laskavým, avšak rozhodným hlasem.

Po jeho slovech se ve mně zvedla obrovská vlna odporu.

„Nevrátím se tam. Už nikdy! Jen by mi zase ubližovali!“

„Ale tady zůstat nemůžeš, ještě není tvůj čas.“

Snažila jsem se ho obejít a pokračovat dál do tmavého lesa. Chtěla jsem pryč. Někam daleko. Neměla jsem ani v nejmenším chuť vracet se do svého polámaného těla, do života, kde na mě čekalo jen další trápení a bolest. Už jsem to nechtěla zažívat. Náhle jsem pochopila, že pro mě má život připraven ještě mnoho utrpení a toho jsem se rozhodně nehodlala účastnit. Chtěla jsem ho obejít, ale on se mi postavil do cesty.

„Nemůžu tě pustit dál. Nepatříš sem. Je ještě mnoho úkolů, které jsi ve svém životě nedokončila.“

Popadl mě vztek. Kdo je, že si myslí, že mi může bránit, abych šla, kam chci? Jakým právem mě chce uvrhnout zpátky do útrap spojených s mým životem? Co on o tom vlastně ví?

„Nevrátím se tam! Nechci!“

Byl neoblomný. Neustoupil mi ani o pídí. Zůstával přitom neskonalé laskavý, ale rozhodný. Byla jsem zmatená. Jediné, co jsem věděla jistě, bylo to, že se do svého těla už vrátit nechci. Před očima se mi přehrály jako film jednotlivé pasáže mého života, a to i scény, které teprve měly přijít. Bylo to děsivé a já tvrdošíjně odmítala takovým peklem projít. Proč bych to taky dělala? Když tady teď zůstanu a do těla se nevrátím, nic mi nehrozí. Už nebudu

muset trpět. Pohlédl na mě chápavým pohledem a položil mi ruce na ramena.

„Vím, čeho se bojíš. Ale věř mi, že nikdy nikomu není naloženo víc, než by dokázal unést.“

„Ale já tam už opravdu nechci,“ začala jsem vzlykat.

Téměř otcovsky mě obejmul a já cítila, jak ze mě všechny obavy odplouvají. Znovu mnou prostoupil nepopsatelný klid. Byl to tak omamný prožitek, až jsem na chvíli zapochybovala o své neochotě vrátit se zpátky. Pak jsem se ale znovu napojila na ten překrásný pocit klidu a věděla jsem, že v něm chci zůstat napořád. Nikdy v životě jsem se necítila tak krásně jako teď. Zcela přijímána, v bezpečí, milovaná. Nedalo se to přirovnat k žádné emoci, kterou jsem doposud prožila. Ta intenzita byla tak ohromující, až se mi z ní točila hlava. Přála jsem si, aby ten pocit nikdy nezmizel. Abych se nemusela vracet zpět do těla, které jsem nechala ležet pod převráceným autem. Přála jsem si jen být. Tady a teď. A už se nikdy nevracet.

„Říkali, že to s tebou nebude jednoduché a měli pravdu,“ vytrhl mě z proudu mých myšlenek.

Tázavě jsem se na něj podívala a on pokračoval: „Mohu tě vzít s sebou a ukázat ti všechno, co potřebuješ vědět a znát, abys mohla na své cestě pokračovat. Pak se ale budeš muset vrátit a naplnit svůj osud. Jen tak bude všechno zase v pořádku.“

Nerozuměla jsem mu, nebyla jsem schopná plně pochopit význam jeho slov, ale něco v jeho hlase mě přinutilo přikývnout. Beze slova se otočil a vykročil do hlubin temného lesa. Následovala jsem ho a mou mysl začala naplňovat zvědavost.

Kam mě to vede? A kdo jsou ti ostatní, o nichž mluvil?

Jeho záře prosvětlovala cestu a já následovala jeho kroky. Nevím, jak dlouho jsme šli, jako by neexistoval čas. V jednu chvíli se cesta zdála nekonečnou a vzápětí jsem měla pocit, jako bychom ušli teprve pár metrů. Občas jsem se musela zastavit, abych získala ztracenou rovnováhu a mohla v cestě pokračovat. Měla jsem totiž místy pocit, že se mě pokouší polapit neviditelný vír, který kolem mě nebezpečně kroužil a strhával mě z cesty. Můj průvodce, jako by to vytušil, vždy na chvíli zastavil a jen co jsem našla stabilitu, znovu vykročil na cestu. V jednu chvíli, kdy byl proud vzduchu opravdu silný, se ke mně otočil a zahleděl se mi hluboce do očí. Měl je překrásně modrozelené. Panenky se mu při pohledu na mne výrazně rozšířily a já si všimla tisíce zářivých světélek, které je prozařovaly jako hvězdy noční oblohu. Pohled do jeho očí mě držel nohama na zemi.

„Stále tě volá tvé tělo,“ řekl mi s pozoruhodnou naléhavostí v hlase.

„Jak mě může volat? Vždyť je mrtvé,“ nechápala jsem.

„Ne tak docela,“ odvětil. „Opravdu se nechceš vrátit zpátky?“

Byla jsem zmatená. Co to znamená „ne tak docela“? Vždyť jsem přece viděla, že jsem mrtvá a teď jsem tady. Jak by mě mé tělo mohlo volat zpět? Vzal mě s sebou a došli jsme přece už tak daleko. Jak bych mohla slyšet volání svého těla a co s tím má společného ten vír, který se mě neustále snaží uchvátit?

Znovu mi položil své dlaně na ramena a zadíval se mi tázavě do tváře. „Pořád máš ještě čas. Nechceš si to rozmyslet? Nemusíš to podstupovat.“

„Ale já se vrátit nechci, chci tady zůstat s tebou. Říkal jsi, že můžu jít s tebou.“

„To ano, ale také jsem říkal, že se později budeš muset vrátit.“

Těmito slovy mě znovu vrátil do reality, ať už v tuhle chvíli byla skutečnost jakákoliv, nebyla taková, jakou jsem ji znala dřív. Nic nebylo jako dřív. Byla jsem v lese s neznámým cizincem, který mě kamsi vedl. Moje tělo zůstalo ležet pod převráceným vrakem vozu a já ani nevěděla, jestli jsem doopravdy mrtvá, nebo ne.

Vrátit se do těla... Ale kdy a jak? Jak dlouho to celé může trvat? A jak dlouho tam to moje tělo vydrží ležet? Určitě přijede někdo na pomoc, naloží mé tělo a odvezou ho někam, kde ho možná už nikdy nenajdu.

Viděla jsem, že se pousmál.

„Ty mi čteš myšlenky?“

„Ano a teď jsi mě trochu pobavila,“ odpověděl a koutky mu lehce cukaly.

Nepřipadalo mi to ani trochu vtipné. Cítila jsem se v tu chvíli v obrovské nevýhodě. Vycítil mé pocity a omluvil se mi.

„Musíme pokračovat dál, je před námi ještě dlouhá cesta. Vyšli svému tělu signál, že se vrátíš, pak ty víry ustanou.“

Udělal jsem, co řekl, pomyslela si, že se vrátím a poslala tu myšlenku směrem, odkud jsme přišli. Pak jsem dál v jeho stopách šla krok za krokem.

Les byl pokryt sametovou tmou a jen sem tam do ticha pronikl zpěv nočního ptáka. Vzduch byl prochnut dřevitou, jemně nasládlou vůní borovicové pryskyřice. Zhluboka jsem se nadechla a cítila, jak mi svěží vůně zaplavuje celé tělo. A pak najednou ke mně začaly přicházet informace o léčivých účincích borovice. Informace, o kterých jsem dřív neměla ani ponětí.

Je protizánětlivá, tlumí bolest, uvolňuje dýchání. Odvar z mladých šištic a výhonků stahuje lůno nebo vyhrězlou dělohu. Při

zánětu ledvin nebo močových cest pomáhají borovicová jádérka. Smůla se dá použít jako hojivá náplast na vředy a rány. Odvar z jehličí posiluje namožené svaly a kůra zastavuje průjem.

Odkud to všechno vím? Byla jsem zmatená. Pokolikáté dnes už? Nejzajímavější na tom všem bylo, že jsem ani na vteřinu nezapochybovala o správnosti informací, které ke mně přišly ve chvíli, kdy jsem borovicové aroma začala plně vnímat a vdechovat. *Věděla jsem, že to tak je a nikdo na světě by mě nepřesvědčil o opaku!*

„Začínáš se rozvzpomínat,“ prohodil můj průvodce, aniž by se namáhal na mně otočit. Než jsem se ale stihla na cokoliv zeptat, přerušil mě pohybem pravé ruky. „Podívej, jsme skoro na místě.“ Pohlédla jsem směrem, kam ukazovala jeho paže a viděla, že se v dálce začíná rozednívat.

Došli jsme na kraj lesa a já před sebou uviděla malou probouzející se vesnici. Slunce pomalu vycházelo a ve vzduchu se mísila zemitá vůně lesa s kouřem přicházejícím ze vsi. Někdo rozdělal oheň. Uvědomila jsem si, jak se vše náhle proměnilo. Pocit lehkosti, který jsem po opuštění svého těla vnímala, byl najednou pryč. Stála jsem tu, čistě fyzicky, a na mé tělo dopadaly ranní paprsky. Slabounký vánek si pohrával s mými vlasy a já se lehce zatřásla, když mě pramen vlasů pošimral na rameni. Co se to zase děje? Prolétlo mi hlavou.

Už jsem nebyla jen nějakou energií bez těla. Stála jsem tu v plné síle, vědoma si své fyzičnosti. Měla jsem pevné tělo a znovu cítila život, který v něm probíhal. Shlédla jsem dolů na své nohy a uviděla kožené páskové sandály, jejichž šňůrky jsem měla ovázané okolo lýtek. Na sobě jsem měla krátké šaty z pevné látky a na krku náhrdelník z pestrobarevných korálků. Okolo pasu jakýsi špagát, který měl nahradit pásek a na něm několik malých plátěných pytlíků. Letmo jsem se jich dotkla. Byly měkké, nejspíš obsahovaly nějaké sušené byliny. Vlasy jsem měla stejně hnědé jako dřív, ale dlouhé a vlnité. Konečky prstů byly zbarvené do hnědočervené barvy. Z přemýšlení mě vytrhl dětský hláhol. Přicházel ze vsi. Podívala jsem se na svého společníka a zůstala stát v němém úžasu. Kde byl ten zářivý muž, který mě celou noc provázel lesem? Na jeho tváři se objevil pobavený výraz a já ho okamžitě poznala. Jeho modrozelené oči by ho prozradily kdekoliv.

I on se proměnil. Stál přede mnou vysoký mohutný muž s dlouhými hnědými vlasy. Zvlněnou kštici měl staženou koženým řemínkem do ohonu a jen pár pramenů mu splývalo podél ostře řezané tváře.

Jeho plné rty se stále ještě usmívaly a přes levou tvář vedla nepatrná jizva. Svalnaté paže pokrývala četná tetování plná roztodivných znaků, kterým jsem nerozuměla. Byl nesmírně přitažlivý a já od něj nemohla odtrhnout pohled. V tu chvíli mi došlo, že mi nejspíš i teď dokáže číst myšlenky. Odvrátila jsem od něj oči tak rychle, jak jen to šlo, a zadívala se na vesnici, kde se již začínali shlukovat lidé. Nedal na sobě nic znát a vykročil na cestu do vsi. Ta byla od lesa vzdálená jen pár desítek metrů. Pohled na jeho mohutná záda mě opět na chvíli uzemnil. Jako bych měla nohy vrostlé do země. *Je tohle vůbec možné?* Jako by mě jediný pohled na něj očaroval.

„Pospěš si,“ houkl na mě a já poslušně cupitala za ním.

Vesnici tvořily světlé hliněné domky, povětšinou kruhového půdorysu. Většina střech byla pokryta slámou. Udusaná hlína tvořila chodníčky a cesty. Pod strání jsem si všimla domu, který měl obdélníkový tvar a malá dvířka až nepřírozeně usazená při okraji krátké boční stěny. Můj průvodce se na mě otočil a zamyšleně pohlédl směrem, který upoutal moji pozornost. Jeho husté obočí se mírně nadzvedlo a já v jeho očích zahlédla jakýsi záblesk.

„To je Dům pro odcházení,“ pronesl tichým hlasem.

„Je zvláštní. Hlavně ta malá dvířka,“ vyřkla jsem myšlenku nahlas.

Znovu si mě prohlédl a já v jeho očích četla náznak mnoha tajemství, která mi zatím měla zůstat skryta.

„Co je to za vesnici?“ zeptala jsem se, když jsme se téměř přiblížili k prvním domkům.

„To je vesnice Krakonských šamanů.“

„Šamanů?“

„Ano,“ přikývl. „Zde se naučíš všechno, co budeš potřebovat, až přijde tvůj čas návratu.“

„A jak dlouho tu budu?“

„Zapomeň na čas, není důležitý. Tak jak jsi ho znala, tady neexistuje. Jsou jen prožitky, skrze které docházíš k poznání. Slunce ti ukáže, kdy vstát a hvězdná obloha tě spolu s měsícem ukolébá ke spánku. K tomu není potřeba tikotu hodin. Jediný tikot, který potřebuješ vnímat, je tlukot tvého vlastního srdce.“

Nejspíš se mu zdálo, že jsem porozuměla, protože mě vzal za ruku a bez jediného slova se mnou vstoupil do vesnice. Jeho dlaň byla příjemně teplá a má ruka se v té jeho úplně ztratila. Kolem nás se začínali shromažďovat lidé. Byli mírně snědí, většinou tmavovlasí. Jen pár hlav bylo pokryto stříbrnými vlasy a vráscitě tváře vyzařovaly moudrost věků. Byli zde muži, ženy i děti. Všichni se usmívali a oči jim hořely nedočkavostí. Davem se linul šepot. „Je to ona. Akéta ji skutečně přivedl.“

Tak Akéta? Takhle se tedy jmenuješ? Podíval se na mě a usmál se. Zase mi četl myšlenky.

Prošli jsme celou vesnicí. Sem tam se mě některé bosé dítě dotklo, aby vzápětí radostně vypísklo. Jejich jásot mě rozesmál. Zastavili jsme před domem, který byl o něco vyšší než ostatní. Spodní část byla zcela otevřená a tvořily ji pevné kůly zaražené do země, jež podpíraly nadzemní část domu. Dům byl dřevěný, čtvercového rámce s plochou střechou. Do patra se dalo vylézt po žebříku, který byl přistaven v jednom z rohů. Dav se před domem rozestoupil a my mohli nerušeně projít. Akéta musel hodně ohnout záda, aby mohl vejít. Já však šla vzpřímeně stále ještě vedle něho. U žebříku mi pokynul, abych po něm vystoupala vzhůru. On sám šel hned za mnou. Lezla jsem pomalu, příčku po příčce a přemýšlela, co mě nahoře asi čeká. Byla jsem lehce nervózní, ale věděla jsem, že dokud je se mnou on, nemusím se ničeho bát. Vystoupala jsem

až nahoru, sestoupila z žebříku na prkennou podlahu a počkala na Akétu, až udělá totéž. Cítila jsem jeho pevné mužné tělo, jak stojí přímo za mnou a jeho dech se rozpouštěl v mých vlasech. Nejraději bych takhle zůstala stát celou věčnost, ale pohledy starců a stařen, kteří seděli obřadně v kruhu kolem hliněné nádoby s doutnajícími uhlíky, mě přinutily udělat pár kroků vpřed. Nesměle jsem je pozdravila. Prohlíželi si mě a něco si mezi sebou šeptali řečí, které jsem nerozuměla. Jejich pohledy byly pevné, avšak plné laskavosti.

„Tak jsi ji nakonec přivedl, Akéto,“ pronesl muž držící doutnající svazek bylin.

„Nešlo to jinak. Byla příliš tvrdohlavá.“

„Ano, ano, přesně, jak jsme očekávali. Nu což, sama si zvolila, sama si vybrala. Teď už není cesty zpět.“

Rozhlížela jsem se po místnosti, těkala očima sem a tam a přemýšlela, jestli jsem se opravdu rozhodla správně. Co když se mi už nepodaří vrátit se zpátky do svého těla? Nechají mě tu s nimi napořád, nebo budu muset odejít někam jinam? A kdo jsou to vlastně ti Krakonští šamani? Jsou to tihle staříčci a stařenky? Musí pro ně být nesmírně namáhavé dostávat se sem nahoru po tom žebříku, nebo je sem snad někdo vynáší? Tok myšlenek přerušil lehký závan větru a do nosu mi pronikla vůně hořící pryskyřice a bylin. Sladkohořké, dřevité, svěží borovicové aroma jalovce spolu s jemně nasládlou vůní borovice se snoubilo s teplou a jemně kořeněnou esencí šalvěje.

Olej z jalovce pomáhá při bolestivých kloubech a je účinný i na bolesti páteře. Plody působí močopudně a jsou antiseptické. Používají se při zánětech. Obklady pomáhají při kašli a nachlazení. Šalvěj pomáhá při krvácení dásní, léčí gynekologické záněty, upravuje menstruaci, pomáhá v potížích s přechodem, snižuje tvorbu mléka. Je protizánětlivá, ale ve velkých dávkách jedovatá. Obsahuje thujon.

Informace ke mně přicházely se stejnou samozřejmostí jako dnes v noci v lese, kdy jsem pocítila omamnou vůni vzrostlých borovic. Odkud se berou? Jak to, že to najednou všechno vím?

Stařec se svazkem bylin se na mě tázavě podíval. Dlouze nechal své tmavohnědé, stářím znavené, avšak stále dětsky jiskřivé oči vpíjet se do mých. Jako by v nich četl.

„Pověz mi o vůni, která tebou prostoupila,“ vyzval mě a nepřestával se na mě upřeně dívat. Cítila jsem, že i ostatní se zájmem pozorují moji osobu. Jen Akéta stále tiše, pevný jako skála, stál za mými zády. To mi dodalo odvahy.

„Nevím, jak je to možné,“ začala jsem. „Ale stalo se mi to už dnes v noci, když jsme s Akétou procházeli lesem.“ *A je to tady. Poprvé jsem nahlas vyslovila jeho jméno.* „Najednou to prostě VÍM! Jako by ty vůně ke mně promlouvaly. Znáš byliny, stromy i keře. Dokážu je identifikovat podle vůně, nebo si to alespoň myslím. A nejzvláštnější na tom je, že vlastně vůbec nepochybuji o správnosti informací, které ke mně skrze vůně přicházejí.“ Zarazila jsem se a nevěděla jak dál. Co víc bych k tomu měla říct, když se v tom sama nevyznám?

Všichni v místnosti začali pokyvovat hlavami a znovu si něco šeptali tou, pro mě tajuplnou, řečí.

„Pojď a posaď se mezi nás,“ vyzvala mě drobounká stařenka sedící po mé pravici. Uposlechla jsem a posadila se na volné místo vedle ní. Ještě jedno místo v kruhu zůstalo neobsazené. Pocítila jsem velikou úlevu, když jsem zjistila, komu náleží. Akéta usedl do tureckého sedu a svou výškou i mládím převyšoval všechny přítomné.

Od ženy po své pravici jsem dostala několik lístků bílé šalvěje. Svírala jsem šedozelené suché listy v dlani, když mě další z příseďících starců vyzval, abych promluvila s duchem rostliny.

Ještě před nehodou jsem to dělávala často. Zkoušela jsem promlouvat s rostlinami a hledala v lesích bytosti jiných světů, o jejichž existenci jsem ve své mysli nepochybovala. Dokonce jsem si obstarala malý šamanský bubínek a trávila hodiny o samotě ve snaze o napojení na jiný svět. Zdálo se však, že bezúspěšně. A nyní, tady a teď, jsem se měla pokusit spojit s duchem šalvěje před skupinou kmenových stařešinů, nebo snad rovnou šamanů? Jak bych to mohla dokázat? Vždyť ani nevím, jak se to dělá. Co když budu působit směšně?

Na tváři jsem vycítila čísi pohled. Byl to Akéta. Věděl o mých myšlenkách, o mých obavách. Lehkým pokývnutím hlavy mi dal odvahy. Bylo to, jako by říkal: „Důvěřuj sama sobě. Všechny odpovědi máš v sobě. Ty VÍŠ, co máš právě teď udělat.“

Zavřela jsem oči, zhluboka se nadechla a rozhodla se důvěřovat sama sobě. Rozevřela jsem dlaně a přivoněla k drobným lístkům. A pak ještě znovu a znovu. Jako ve snách jsem vstala a přistoupila do středu kruhu, ve kterém stále ještě doutnaly uhlíky. Znovu jsem přičichla k šalvěji a pak ji vhodila na žhavé uhlí. Lístky zapraskaly a do vzduchu se vznesly obláčky bílého kouře. Ponořila jsem do nich ruce a nechala kouř, aby mé ruce očistil. Pak jsem kouř nabrala do dlaní a přiložila dlaně ke svému obličejí. Zůstala jsem tak pár vteřin nehnutě stát a poté se vrátila zpět na svoje místo.

Šalvěj dohořela. Byl čas odejít. Akéta povstal, lehkým úklonem hlavy se rozloučil s ostatními a mě vyzval, abych ho následovala. Tentokrát lezl po žebříku první on.

Netuším, kolik času uplynulo od chvíle, kdy jsem od převráceného auta odešla do lesa, ale ve chvíli, kdy jsme procházeli kolem skupinky žen připravujících na ohni voňavé placky, jsem si uvědomila, že už mám pořádný hlad. K mé velké radosti nás přizvaly na snídani a já se s chutí zakousla do čerstvé, na sladko pečené placky. Vůně přilákala i děti z přilehlého okolí a ty se s pokřikem vrhly směrem k ženě, která placky připravovala. Stačil jediný její pohled, aby se ihned ztišily a seřadily vzorně do řady. Každé dítě, které dostalo svoji placku, si spokojeně sedlo na zem a s chutí se pustilo do té dobroty. Snědla jsem tři a k tomu pár kousků sladkého ovoce. Po jídle na mě padla příjemná únava, nejraději bych si někde lehla a pár hodin se prospala. Akéta právě dojídal svou porci, když se naše pohledy setkaly.

„Po snídani ti ukážu tvůj dům.“

Poděkovala jsem ženám za jejich pohostinnost a následovala jsem Akétu. Dovedl mě k malému hliněnému domku a odhrnul tkanou pestrobarevnou látku, která nahrazovala dveře. Domek byl zařízený skromně. Vlastně zde nebylo nic kromě jedné postele. Ale i tak jsem byla vděčná za tu trochu soukromí, jež mi poskytovaly hliněné zdi.

„Nechám tě tu teď chvíli o samotě. Ale za chvíli pro tebe přijdou ženy a vezmou tě s sebou k řece, aby ses mohla umýt. Dostaneš nové šaty a všechno, co bys snad mohla potřebovat. Postarají se o tebe dobře, o to nemusíš mít strach. Když budeš cokoliv potřebovat, neváhej požádat kohokoliv z vesnice, rádi ti pomohou.“

„Ty tu se mnou nezůstaneš?“ zeptala jsem se a v mém hlase bylo znát zklamání.

„Nemohu tu s tebou zůstat. Ženy se o tebe postarají dobře, věř mi. My se uvidíme za dva dny,“ odpověděl trochu tajuplně a s mírnou úklonou hlavy se se mnou rozloučil.

Zůstala jsem opuštěná. Poprvé od chvíle, kdy jsem vstoupila do temného lesa, jsem byla sama. Netrvalo však dlouho, pestrobarevný závěs se odhrnul a za ním jsem rozpoznala tvář ženy, kterou jsem viděla u snídaně.

„Pojď s námi k řece,“ zvolala na mě zvesela a já ani na okamžik nezaváhala. Před mým domkem stálo asi šest žen různého stáří, ale všechny byly veselé a neustále brebentily. Prošly jsme vesnicí a vydaly se na druhou stranu od Domu pro odcházení, který jsem ráno zahlédla pod svahem. Po chvíli jsme došly ke břehu řeky. Voda se třpytila a její líné proudy pomalu protékaly korytem řeky. Byla křišťálově čistá a sem tam jsem dokonce zahlédla dlouhou štíhlou rybu. Ani jsem si nevšimla, že se k nám po cestě nenápadně přidala i skupinka dětí, které se také chtěly zchladit v průzračné vodě.

Děti se s jásotem vrhly do blízké mělčiny a my ženy jsme se oddávaly hygieně o kus dál proti proudu. Voda byla mírně chladivá, ale když jsem se do ní ponořila, měla jsem pocit, že prameny obtékající mé tělo mají zázračnou léčivou moc. Jako by ozdravovaly každíčkou buňku mého těla. Mírně jsem zaklonila hlavu a cítila jsem, jak jsou mé dlouhé vlasy unášeny společně s vodou. Zhluboka jsem se nadechla a na chvíli zadržela dech. Vzduch v těle mě nadnášel a já se cítila tak svobodná a volná. Splynula jsem s řekou a jejími proudy.

„Dahomo, Dahomo, pojď už z vody,“ volaly ženy, které již svá mokrá těla vystavovaly slunci, aby je osušilo. Rozhlédla jsem se kolem, na koho to volají, zdálo se, jako by volaly na mě. Ale já přece nejsem Dahoma, jsem... Mou myšlenku přerušil zřetelný

Akétův hlas: „Nech je při tom!“ Byla jsem zmatená. Při čem je mám nechat? A kde je Akéta? Rozhlížela jsem se kolem, ale nikde jsem ho neviděla. „Nech je při tom. Od teď jsi Dahoma,“ ozval se znovu jeho hlas v mé hlavě. „Nerozuměly by tvému jménu, které jsi měla ve svém světě. Bude to takhle pro všechny lepší.“

A tak jsem se stala Dahomou ve vesnici Krakonských šamanů. Daleko od všeho a od všech, které jsem znala.

Po koupeli se ženy vydaly sbírat byliny. Až teď jsem si všimla malých plátěných pytlíčků, které měly stejně jako já uvázány na šňůře okolo pasu. Žena, která ráno připravovala placky, se jmenovala Sairí. Nabídla mi, abych šla s ní. Byla neobyčejně krásná. Vysoká, s ostře řezanými rysy, výrazným tmavým obočím a dlouhými havraními vlasy. Pohled téměř černých očí byl pronikavý, avšak teplý a laskavý. Vlasy měla rovné, rty plné a její snědá pleť působila sametově hebké. Usoudila jsem, že budeme přibližně stejného věku.

„Nepůjdeme daleko, tak ti to tu trochu ukážu. Můj bratr mě požádal, abych na tebe dala pozor. Prý jsi docela paličatá, povídal,“ když to říkala, sama se hlasitě smála. „Asi věděl, proč mi tě svěřil. Prý jsme si dost podobné.“

„A kdo je tvůj bratr?“

„Akéta. Copak ti o mně nevyprávěl?“ naoko se zatvářila dotčeně.

„Promiň, ale ani slůvkem se nezmínil, že má sestru. On vlastně skoro vůbec nemluvil...“

„To je celý on. Klidný a rozvážný. Ale někdy je s ním i legrace. Hlavně když jsme byli malí, tak jsme si spolu často hráli. Vždycky byl můj velký bratr a nejspíš z toho nikdy nevyrostl. Pořád mě hlídá, jako bych byla malá holka. Někdy mě s tím pořádně šťve, ale na druhou stranu bych ho nevyměnila za nic na světě. Šťastná